

Idyllen

Ilja Leonard Pfeijffer

Idyllen

Nieuwe poëzie

Uitgeverij De Arbeiderspers / Amsterdam / Antwerpen

Eerste druk 2015
Negende druk 2022

Copyright © 2015 Ilja Leonard Pfeijffer

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslagontwerp: Lucas van Hapert
Foto omslag: Gelya Bogatishcheva
Typografie binnenwerk: Steven van der Gaauw

ISBN 978 90 295 8973 4 / NUR 306

www.arbeiderspers.nl
www.iljapfeijffer.com

★ ★ ★

I

De nacht is aangezegd. De warre uren waaien
als klamme lakens waarnaar hete handen graaien.
De beide engelen verschijnen nu niet meer,
hoop ik. Verleiding rekt zich uit. Ik kauw op teer.
Geen mens heeft van een zoekend mens nog weet.
De namen zoemen wel. Maar wie is er die heet
zoals hij heet? Ik weet niet hoe ik mij moet zijn.
Het liefste was ik klein, mijn hoofd als mandarijn
gevouwen in een schil van fel oranje handen
om niet te hoeven zien waar mijn gebaren landen.
Je bent mijn lieve lief, ik heb het tegen jou.
Je hebt me spartelend aan wal gebracht met touw
waarmee een zeeman netten boet of stroppen knoopt.
Zo zilverbuikig lig ik en ik had gehoopt
om tot de ochtend door je pekelhand te glippen
in ademnood van lucht op jouw verzilde lippen.
Hij vindt een thuis die in de warme fuik komt schuilen.
Hij wordt gered van water. Trieste netten huilen.
Wat liefde heet, is altijd een karaktermoord.

In plaats van het karakter leeft de liefde voort.
In armen stort ik mij als van een flatgebouw.
Terwijl ik met begrip een grafkelder uithouw,
smeed ik een gouden dodenmasker van je snoetje.
Maar jij hebt mij onthand. Met fijne maden wroet je
vlak onder zwachtels van gebalsemd eeuwig slapen.
Je wet mijn zwaard met zout. De roest koekt aan het wapen.
Het zijn de warre uren van de zilte nacht.
Mijn troost is dat ik nergens nu meer word verwacht.
En alles wat ik in mijn leven heb geleerd,
wordt door een visboer met drie sneden gefileerd.
Met lekkend zwaard lig ik gebalsemd in het zuur
en zeil onder de golven naar het blauwe uur.
Iets trekt mij terug. Was jij dat? Iemand riep mijn naam.
Niet doen. Want ik ontsnap aan lakens uit mijn raam.
Er wordt naar mij geloerd op alle drie de benen.
Het lekkend roze engeltje is toch verschenen
en druppelt met haar arabesken in mijn oor.
De zure engel met haar glaspoet geeft gehoor.
De uren van verdrinken zijn voor mij als water.
Hier is mijn buik. Evaluaties zijn voor later.
Maak mij intussen schoon met handen als een vis.
Ik heb het tegen jou. En weet je wat het is?
Ik zou je zo graag alles willen zeggen, maar
ik hap naar adem met mijn mondje en ik staar
de blauwe diepte in van water dat mij peilt.
De wind steekt op. De laatste zeeman zeilt
op zijn galjoen met rafelend tuigage zwart
van zwarte engelen het zeegat uit. Nou. Start
de tape. 'Dus. Dichtertje. Vertel het ons maar even.'
Ik zou niets liever willen dan te leren leven.

2

Hoe is de beste stijl? Hij moet citeerbaar zijn.
Een fonkelende wijn in purper kristallijn
geurt onaantastbaar op een eeuwenoud stilleven.
Ik zou mijn leven geven om ooit zo te leven.
In plaats daarvan hang ik als een gepelde schil
mijn gouden lijst te likken als een kind. Ik wil
omstandigheden mijden die mij ertoe nopen
om mij gebrekkig uit te drukken. Ik wil hopen
om in een luchtdichte vitrine bijgezet
te worden als een afgerond geheel. Ballet
van onvermogen is het hele pogen hoog
op tenen zeer gespitst te lopen in een boog
om hete kolen van ondagelijks bestaan.
Wie waarlijk gaat, zal dwars door de gordijnen gaan
en staan als stijl. Geef mij een plek waar ik kan staan,
ik zal de aarde schudden. Hoor ik daar een haan?
Misschien vergis ik mij. De wereld is bedacht.
Acteur is elke goede vriend die naar me lacht.
De regisseur zit boven. Hij verkoopt de soap

van alles wat ik weet en vrees en bevend hoop
aan commerciële zenders. Gaan we er nu uit
voor de reclame: 'Wilt u ook een mond die muilt?
Muilt met ons mee! Want samen zijn we nog unieker.'
Met elk geneesmiddel voel ik me eerder zieker.
Maar goed, het wordt vergoed. Krab nagels in mijn hoofd.
Ik heb geen vrouw ooit witte ochtenden beloofd.
De bruine bloemen zijn nog nooit zo mooi geweest.
Aan chocolade tralies knaagt het grote beest.
De zomen van mijn lange zwarte jas zijn nat.
Met nagels in een muis is elke kat een kat.
Tijd voor een mythe. Want een Nederlands bedrijf
bereidt een Marsreis voor. De reis en het verblijf
all-in. De sponsors zullen alles graag betalen
omdat het op de televisie komt. Verhalen
bedenkt geen mens nog zelf, ze zijn een commercieel
concept waarmee met juiste marketing heel veel
verdiend kan worden. Neem een held als Herakles.
We kiezen hem vandaag de dag per sms.
Een euro per bericht. Daar moet nog bij verteld:
het is een enkeltje. Voor terugreis is geen geld.
Wie van de vijftig Argonauten had bedacht
dat bij het doel dan ook meteen het einde wacht?
Ik heb wel vaker boten door woestijn getild.
Het is mijn flessenpost waar oceaan van rilt.
Ik hoor een haan. Was dat de tweede keer?
Mijn woorden zijn als kruierend ijs. Ik spreek niet meer
tenzij je mij vertroetelt als een kamerplant.
Ik weet het ook niet goed waar ik nu ben beland.
Ga met me mee naar Mars. Dan stop ik ook met roken.
Zodra we dan beroemd zijn, zal ik voor je koken.